

Chương - 1

Phòng bệnh của giáo sư Hoan hầu như lúc nào cũng đầy hoa và khách tới thăm sau mỗi giờ nghỉ. Chiều nay nhóm sinh viên khoa thanh nhạc đứng ngồi đầy cả phòng trò chuyện với giáo sư. Đó là các sinh viên mới đang học tại nhạc viện. Tất cả đều trẻ trung, vui nhộn và non nớt. Rất non nớt so với một cựu sinh viên này giờ vẫn ngồi trầm lặng ở góc phòng. Anh đến đã lâu, nhưng không tham gia câu chuyện sôi nổi quanh giáo sư. Chỉ ngồi im nghe hờ nói chuyện. Gương mặt anh phẳng phất nét trầm sâu sắc

Anh là Vương Quốc, một nghệ sĩ Piano nổi tiếng ở Việt Nam, là học trò thân thiết nhất của giáo sư Hoan. Anh vừa đi lưu diễn ở Pháp về và lập tức đến thăm giáo sư khi nghe thầy phải nằm viện

Chiều tối, nhóm sinh viên từ giã ra về. Căn phòng mờ mờ trở lại vẻ yên lặng. Vương Quốc đứng dậy bật đèn, rồi đến gần giường:

- Thầy có cần nằm xuống không?
- Không thầy ngồi được rồi. Ngồi thế này thầy thấy dễ chịu hơn

Vương Quốc cười trầm ngâm:

- Có lẽ phải giới hạn bớt khách đến thăm, chứ nếu ngày nào cũng phải tiếp chuyện mọi người, em sợ thầy không chịu nổi. Dù sao thì...

Giáo sư Hoan khoát tay:

- Đừng làm như vậy. Có người nói chuyện thầy mệt thật, nhưng vẫn dễ chịu hơn là nằm một mình nghĩ về cái chết. Như vậy nặng nề lắm

Vương Quốc im lặng. Anh không muốn và biết giáo sư Hoan cũng không thích nghe an ủi. Nhưng cái chết là nỗi ám ảnh khủng khiếp của giáo sư Hoan và của cả những người thân thiết nhất của giáo sư, trong đó có Vương Quốc.

Cả hai ngồi im lặng nhìn bóng tối ngoài cửa sổ. Giáo sư Hoan có vẻ suy nghĩ rất căng thẳng. Vương Quốc lý giải tâm trạng đó theo cách nghĩ của anh. Anh cảm thấy thương xót với ý nghĩ thầy đang rơi vào nỗi sợ về cái chết đã được phán quyết. Giáo sư Hoan chợt nhìn ra ngoài:

- Em đóng cửa lại giùm thầy, thầy có chuyện muốn nói với em

Vương Quốc đứng dậy bước ra đóng cửa. Anh trở lại ngồi cạnh giường điềm tĩnh nhìn thầy chờ đợi. Giáo sư Hoan sửa lại tư thế ngồi. Vẻ mặt thật quan trọng:

- Em có nhớ cô Thuý dạy trường múa không hả Quốc?

Thấy anh cau mày cố nhớ, giáo sư Hoan mỉm cười:

- Cách đây chín năm, thầy có đưa em đến đàn cho buổi biểu diễn của trường múa. Thầy đã giới thiệu em với một cô biên đạo múa, em nhớ được không?

Vương Quốc đã bắt đầu nhớ. Năm đó anh mới vào năm thứ nhất ở nhạc viện. Anh được giáo sư Hoan đưa đến biểu diễn ở trường múa. Lúc đó anh đệm đàn cho cô Thuý, cô là người dựng chương trình cho các buổi diễn. Đó là một phụ nữ khá lớn tuổi, rất dịu dàng và được các nữ sinh yêu mến sâu sắc. Anh có ấn tượng rất đẹp về cô biên đạo múa ấy dù sau đó hầu như không gặp lại... Nhưng hôm nay thầy nhắc cô ấy để làm gì?

Vương Quốc khẽ gật đầu:

- Em nhớ rồi! Cô ấy bây giờ ở đâu hả thầy?

- Ở một nơi hẻo lánh

Giáo sư Hoan trả lời lưng chừng. Ông nhìn Vương Quốc thật lâu:

- Thầy nhắc đến cô Thuý. Vì ngoài cô ấy ra, em là người thứ hai biết được bí mật của thầy. Và thầy sẽ kể với em bí mật đó. Cứ nghe thầy kể thôi. Rồi sau đó em tự quyết định

Mắt Vương Quốc ánh lên sự ngạc nhiên. Nhưng anh vẫn yên lặng chờ. Giáo sư Hoan lướt mắt nhìn ra cửa. Rồi kể đều đều:

- Chuyện này xảy ra hai một năm rồi. Lúc đó thầy đang dạy ở nhạc viện. Thầy có một gia đình êm ấm và sự nghiệp đầy triển vọng. Thầy thấy như vậy là quá đủ đối với một người đàn ông. Và nghĩ cuộc đời sẽ tốt đẹp như vậy đến cuối đời. Cho đến khi vướng vào tình cảm phiền toái ấy

Vương Quốc nhướng mắt:

- Thầy có quan hệ tình cảm với cô Thuý?

Giáo sư Hoan khoát tay:

- Em đừng ngạc nhiên như vậy. Không phải là cô ấy. Cô ấy lớn hơn thầy rất nhiều và thầy kính trọng như một người cô thôi

Vương Quốc thở nhẹ, anh hơi cười như tự chế giễu kết luận của mình. Giáo sư Hoan không để ý cử chỉ đó, ông có vẻ chìm đắm trong ký ức:

- Cô ấy là học trò của cô Thuý. Là một diễn viên múa không những chỉ xinh đẹp mà còn rất duyên dáng, thu hút. Sau này nhớ lại thầy cũng không ngờ một người đàn ông từng trải như thầy lại có thể yêu một cô gái ngay từ cái nhìn đầu tiên như vậy. Khi cô ấy biểu diễn xong, thầy đã tới tặng hoa và làm quen. Cô ấy cũng có vẻ phải lòng thầy ngay lần gặp đầu tiên ấy. Kể cũng lạ, cứ như là duyên số vậy

Vương Quốc mỉm cười tự lự. Thầy cũng nghĩ về duyên số nữa sao. Chuyện của anh và Thanh Thanh có thể gọi là duyên số không nhỉ?

- Sau đó thì thầy và cô ấy yêu nhau. Cô ấy không biết thầy có gia đình. Còn thầy cứ nghĩ cô ấy là một cô sinh viên trong sáng. Sau đó thì thầy phát hiện cô còn là một vũ nữ. Thầy đã đau khổ không ít vì sự thất vọng. Nhưng vẫn không thể không yêu. Lúc cả hai biết rõ về nhau cũng là lúc cô đã có thai. Cô không hy vọng sẽ sống với thầy. Nhưng vẫn kiên quyết không phá thai. Tình trạng cứ kéo dài như vậy. Cho đến lúc cổ sinh con rồi chết sau đó bốn năm

- Tại sao chết hả thầy?
- Do tai nạn
- Vậy còn đứa bé thì sao?

Giáo sư Hoan khoát tay:

- Để thầy nói tiếp. Lúc cô chết thầy sụp đổ ghê gớm. Phải nói là thầy vẫn rất yêu cô ấy. Mọi quan hệ đó hoàn toàn chỉ mình cô Thuý biết. Lúc đó thầy không thể mang đứa bé về nuôi, vì muốn bảo vệ hạnh phúc gia đình và vì sợ tai tiếng. Cuối cùng thầy đành giao đứa con rơi ấy cho cô Thuý

Vương Quốc nhượng mắt ngạc nhiên:

- Giao cho cô Thuý. Thế cô ấy không có gia đình riêng sao thầy?
- Cùng có lúc cô có chồng. Nhưng đã ly dị và sống một mình, cô ấy thương cô học trò bạc mệnh và rất yêu đứa bé
- Vậy bây giờ họ ở đâu?

Giáo sư Hoan buồn rầu:

- Mười năm qua cô ấy về sống ở quê nhà. Và đặt hết hy vọng vào đứa bé đó. Cô ấy giáo dục nó rất chu đáo, nên thầy không ân hận về tương lai của con mình. Thầy định khi nó vào đại học sẽ lo cho nó để đền bù cái mất mát nó phải chịu. Nhưng bây giờ thầy bất lực rồi em ạ

Vương Quốc cúi đầu thờ dài. Không ngờ vị giáo sư nổi tiếng như thà lại có một góc đời tội lỗi day dứt như vậy. Anh không hề lên án thầy. Ngược lại anh cảm thấy tội nghiệp nỗi khổ riêng mà nữa đời người thầy cứ phải đeo mang dai dẳng.

Vương Quốc ngẩng đầu lên:

- Như vậy, cô bé ấy bây giờ chắc đã lớn rồi?
- Con bé gần mười tám tuổi nó cũng xinh như mẹ. Nhưng lại trong sáng hơn mẹ nó vào lúc tuổi đó

Giáo sư Hoan nghiêng người tới mở cửa tủ ở đầu giường. Ông lấy ra quyển sổ tìm kiếm. Rồi đưa Vương Quốc bức hình khổ lớn:

- Em nhìn đi

Vương Quốc im lặng ngắm bức hình. Đó là một cô gái rất thanh tú. Rất đẹp, và đúng như giáo sư Hoan nói, cô bé nhìn rất trong sáng, thiên thần. Cô có nét hao hao giống Mỹ Hà. Con gái lớn của giáo sư Hoan. Nhưng đường nét thơ ngây hơn

Vương Quốc đưa trả thầy bức hình:

- Cô bé nhìn thật dễ thương. Em thấy có nhiều nét giống thầy lắm

Giáo sư Hoan mỉm cười:

- Thầy rất mừng là con có ấn tượng tốt với con gái thầy

Ông chợt nhìn Vương Quốc thật lâu. Cái nhìn như tin cậy và đặt hy vọng, cầu xin. Vương Quốc hơi ngạc nhiên trước ánh mắt kỳ lạ của ông. Anh định nói thì ông giơ tay chặn lại. Giọng khàn khàn vì xúc động, ông nói một cách trang nghiêm

- Vương Quốc từ đó giờ thầy chưa bao giờ kỳ vọng vào ai như đã kỳ vọng vào em. Cũng như chưa bao giờ thầy cầu xin ai điều gì. Nhưng bây giờ thầy xin em. Hãy thay thầy che chở cho đứa con gái tội nghiệp của thầy. Em hãy cười nó, yêu thương nó bằng trái tim nhân hậu của em. Nếu được như thế thì thầy chết với lương tâm yên ổn, không còn phải đem theo nỗi dằn vặt xuống mồ

Vương Quốc ngồi chết lặng. Có nằm mơ anh cũng không tưởng tượng nổi mình vừa nghe một điều cầu xin nghiêm trọng như vậy. Anh nghĩ ngay đến Thanh Thanh, cô ca sĩ thơ ngây vừa bước vào nghề. Tình yêu anh dành cho cô đầy vẻ lãng mạn thơ mộng. Làm sao có thể quay lưng với mối tình thi vị ấy để làm vị thần bảo hộ cho một cô gái khác

Thấy Vương Quốc ngồi yên, giáo sư Hoan khẽ thở dài, cố giấu vẻ thất vọng:

- Thầy biết thầy đã yêu cầu ở em một điều quá lớn phải không? Thầy thật ích kỉ khi đòi hỏi ở em sự hy sinh tuyệt đối như vậy. Hãy thông cảm cho thầy, khi người ta sắp chết người ta trở thành ích kỷ như vậy đó em ạ. Em có thể từ chối. Thầy không trách em đâu!

Những lời tuyệt vọng của ông làm Vương Quốc thấy nao lòng, anh nói nhỏ:

- Thầy đừng buồn em, chỉ vì đề nghị ấy đột ngột quá nên em chưa chuẩn bị tinh thần. Những gì thầy đã làm cho em, ơn ấy em không bao giờ trả được, làm sao em dám làm thầy buồn.

Giáo sư Hoan nhìn Vương Quốc một cách tin cậy:

- Khi quyết định gởi con gái thầy cho em, thầy đã cân nhắc rất nhiều, đã nghĩ đến những yếu tố có thể mang lại hạnh phúc cho cả em lẫn nó. Thầy tin là mình không sai lầm Quốc ạ. Em cần một người vợ hiền dịu, ngoan ngoãn và biết thích ứng với sự nổi tiếng của em. Cũng như con thầy sẽ không phải khổ nếu có một người chồng có trách nhiệm như em.

Giáo sư Hoan nói rất nhiều, nói mãi như không hề biết mệt. Vương Quốc yên lặng ngồi nghe. Lòng mỗi lúc mỗi xúc động sâu sắc. Anh hiểu mình sẽ không đủ can đảm làm ông thất vọng. Nếu cô con gái lạc loài đó biết mình có một người cha yêu thương mình thậm thiết như vậy, hẳn cô bé sẽ đau buồn ghê gớm khi ông không còn trên đời này nữa

Giọng ông vẫn đều đều:

- Thầy đã sống một cuộc sống huy hoàng mà con người có thể mơ ước. Trong khi đó đứa con gái bé nhỏ của thầy lại có một cuộc đời tăm tối. Nếu không lo cho nó được một điều cuối cùng này thầy chết mà không thể nào nhắm mắt được

Vương Quốc quay mặt đi, cố ngăn sự xúc động yếu đuối. Chưa bao giờ anh có cảm giác thương cảm giáo sư như vậy, ông bây giờ chỉ còn là một ông già sắp chết. Là chiếc bóng của vị giáo sư nổi tiếng ngày trước. Những phút cuối đời của ông chỉ có mình Vương Quốc là người san sẻ đau khổ bí mật. Anh ngỡ nào khước từ ước mong lớn nhất của ông

Giáo sư Hoan như đã nói quá sức. Ông mệt mỏi nằm xuống giường, nhắm nghiền mắt thở dốc. Ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ nhẹ. Vương Quốc đứng dậy bước vào bật chốt cửa. Mỹ Hà mang khay thức ăn vào, cô nhìn Vương Quốc lễ phép:

- Nãy giờ ba em có gọi không anh? Em có khách nên chuẩn bị trễ quá
- Không sao, thầy đang mệt, cứ để thầy nằm nghỉ một chút.

Mỹ Hà đặt khay thức ăn xuống bàn đến ngồi cạnh giường. Vương Quốc nhìn cử chỉ săn sóc của cô, bất giác anh liên tưởng tới cô gái trong bức ảnh. Cùng là chị em, nhưng Mỹ Hà sống một cuộc sống sung sướng, giữa những vàng hào quang chói lọi của cha. Còn cô bé kia thì lớn lên trong thâm lặng nhỏ nhoi. Anh là người xa lạ còn thấy nao lòng. Huống gì là người cha thương con như giáo sư Hoan, làm sao không bị nổi khổ tâm dần xé.

Vương Quốc đứng dậy ra về. Anh không đến Thanh Thanh như đã hẹn, mà vào quán cà phê đến khuya. Anh nghĩ về Thanh Thanh, về giáo sư Hoan. Và về cuộc hôn nhân kỳ lạ của mình

Vương Quốc quá nổi tiếng nên anh rất thận trọng trong quan hệ yêu đương. Anh trầm lặng và tính đầy lãng mạn. Giữa vô số các mối quan hệ xã hội, anh chưa bao giờ tìm được một tình yêu đích thực có thể làm cho mình rung động say mê. Thế rồi vào lúc anh tìm được tình yêu ở Thanh Thanh thì cũng là lúc anh phải lựa chọn. Đối với anh đây là sự lựa chọn đầy khập khểnh và căng thẳng. Vì anh muốn tốt đẹp cho cả hai

Trong số các học trò thành đạt của mình, giáo sư Hoan chỉ lựa chọn anh. Thấy hẳn ông đã có lý do riêng của ông. Từ chối một lời yêu cầu như vậy thật là

nhẫn tâm. Nhưng rút lui khỏi mối tình thơ mộng với Thanh Thanh thì có vẻ vô trách nhiệm quá

Suy nghĩ mãi cuối cùng Vương Quốc vẫn không thể quyết định được cái điều cần tìm. Anh sống với tâm trạng nửa vùi đầy khắc khoải. Có lúc muốn thả trôi cho một định mệnh an bài.

Mấy ngày sau giáo sư Hoan không tỉnh lại lần nào nữa. Ông bắt đầu vào cơn mê thêm thiếp để đi về cái chết. Đó là buổi chiều cuối cùng ông gởi thác niềm hi vọng vào Vương Quốc. Ông cũng không biết được mong ước của mình sẽ được đáp lại hay không. Giai đoạn cuối cùng của căn bệnh ung thư đã nhấn chìm ông vào cõi mơ hồ, xa cách những mối liên hệ với cuộc sống đang diễn ra bên cạnh

Như một định mệnh xui khiến. Buổi chiều trong phòng chỉ có mình Vương Quốc, giáo sư Hoan bỗng mở mắt nhìn anh. Vương Quốc cúi mặt gần mặt ông cố nghe cho được âm thanh mỏng manh cuối cùng ấy. Ông cũng như đã gom hết tinh lực để thốt lên hai chữ Mỹ Thuyền thoát ra từ miệng ông. Anh ngỡ ngàng một giây, rồi vụt hiểu. Không kềm được anh để nước mắt tuôn rơi. Và nói bằng tất cả sự thành thật:

- Em sẽ cưới Mỹ Thuyền và bảo bọc cô ấy. Thầy yên lòng nghe thầy. Thầy nghe em nói không?

Giáo sư Hoan chớp mắt. Một thoáng gì đó gần như là nụ cười mãn nguyện lướt trên môi ông. Vương Quốc nhìn ông trân trời, đầu óc anh tê liệt với ý thức đây là phút hấp hối của ông. Khi anh tỉnh trí định gọi người nhà vào thì ông đã thở hắt ra hơi cuối cùng.

Vương Quốc đứng thẳng người lên nhìn giáo sư Hoan. Anh như trôi vào những ý nghĩ miên man tê liệt. Sự buồn thương xót làm nước mắt cứ chảy xuống mặt. Lần đầu tiên trong đời anh biết khóc. Đó là những giọt nước mắt đầu tiên khóc cho người thầy thân thiết nhất của anh

Bên cạnh anh, bà Hoan và mấy người con khóc âm ỉ, làm không khí thêm u ám tang tóc. Vương Quốc cúi đầu đứng yên. Anh nhìn mặt giáo sư Hoan lần cuối. Rồi lặng lẽ đi ra ngoài.